

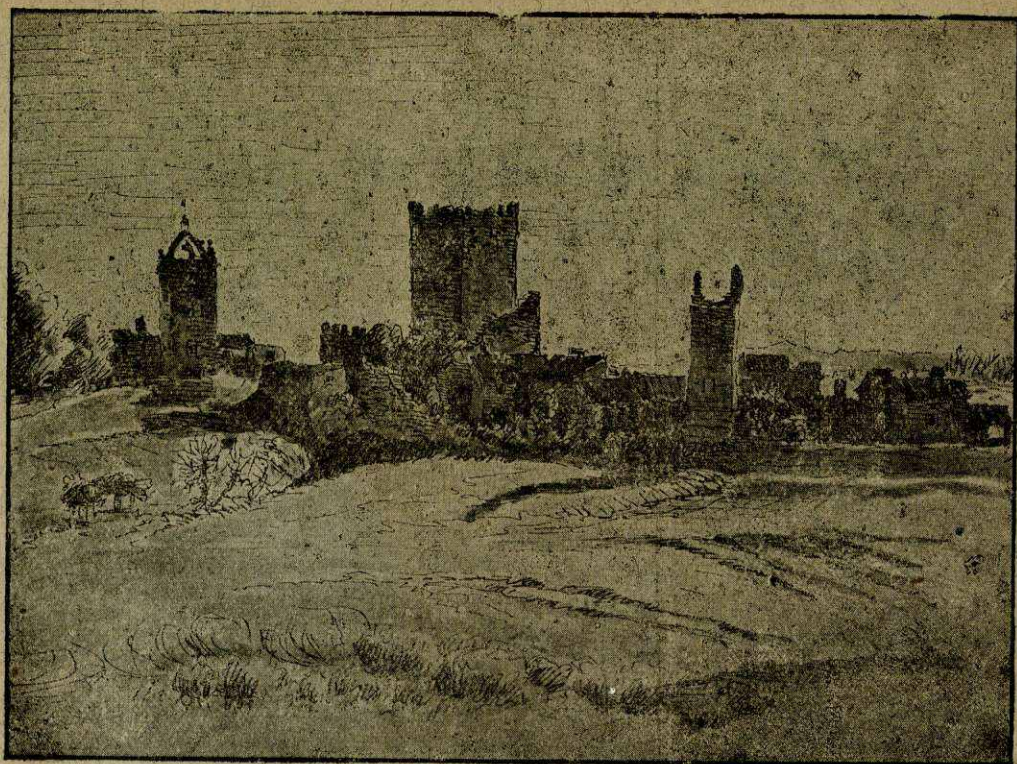
NO STREIDEAL

SPORTANTANUB

CLUB

PALAMOS

AGOST 1936

CASTELL I MURALLES DE PERATALLADA

DIBUIX DE F. VIDAL

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

EDITORIAL

QUAN aquestes ratlles apareixin en el nostre Butlletí, millor dit, quan el mateix Butlletí apareixi, ja farà alguns dies que la «I Exposició de Dibuix i Fotografia», serà clausurada,

Ha estat inaugurada el 12 de Juliol passat, després de varis ajornaments, tots ells aliens a la nostra voluntat.

Aquesta I Exposició, que en quantitat d'obres no és pas molt notable, ens obre una porta per l'esdevenidor, que és d'esperar ens condueixi vers camins d'èxit.

Tot i que petita en quantitat, resulta gran en qualitat, havent pogut observar-se, en tots els aspectes un gran encert i gust artístic, no debades remarcat pels nombrosos visitants que a tothora venen a admirar aquest nou aspecte de les nostres activitats.

Sembla, com generalment es diu, que s'hi hagin posat tots cinc sentits, tan els expositors, com els encarregats de distribuir les obres. Aquells, si és en fotografia, han tingut cura de triar les fotos més belles de les seves col·leccions; si és en pintura i dibuix, una atenció acurada perquè el llapis o el pinzell no corrissin una centèsima de mil·límetre més enllà de la línia marcada. Aquests han distribuït tan bé les obres, que no es trova cap buit per omplenar, ni es veu cap amuntegament enlloc.

Entren a la sala. Tot seguit us agafa la sensació de trobar-vos enmig de produccions d'autors notables, i us sorprendreu quan us diran que les firmes no són conegudes més enllà del nostre cercle cultural.

No pot judicar-se d'altra manera. Un èxit més a apuntar als ja tan nombrosos del «N. I. C.». Un èxit sense regatejar cap extensió al mot. I és per aixó que tots els socis ens hem de sentir satisfets, tant els que hi han contribuït com els que no, doncs amb l'escalf de tots no és possible de fracassar, ans si alguna vegada es repeteix un acte, es fa sempre amb més encert i més esplendor.

Bé, amics, tot contemplant aquests quadres, que no podem deixar d'anomenar meravellosos, us diem: sempre avant!

El Festival Escolar

PER ARCADI BACH

Fa pocs dies, la nostra Vila, celebrà una Festa que l'honora i que omplenà de joia el nostre món infantil i d'emoció els que la presenciarem. Ens referim al «Festival Escolar» que amb motiu de fi de curs, organitzaren les senyores Mestresses i senyors Mestres, junt amb l'associació «Amics del Grup Escolar de Palamós».

En aquest simple comentari, no volem detallar el programa que es desenvoluparà ni la bellesa del mateix, (altrament no sabríem, doncs tot el que diríem quedaria enxiquit davant la seva boniquesa).

Encara conservem l'emoció que ens produí, l'albirar dalt l'escenari, perfectament alienats els nostres infants. Emoció que es traduí en un extens murmurí d'admiració (que tothom interpretà a la seva manera) que durà diversos minuts. El que ens interessa és recollir l'estat emocional d'aquest auditori, per a deduir-ne que tenint el nostre poble una sensibilitat tan acusada, té una predisposició per a la comprensió, més encara, tractant-se de valors purament morals i espirituals que són consubstancials amb llur vida i llur grandesa.

Aquesta sensibilitat, principal camí per a la comprensió, és ofegada mantes vegades, gairebé sempre per una terrible apatía, que fa que es desconegui, que no es compregui, que es critiqui la nostra Escola, produint uns efectes deplorables, demostrant una incivilitat indigna d'un poble com el nostre que aspira a ocupar, que ocupa ja, un lloc d'avantguarda dintre la nostra terra.

El deure de tots els vertaders aimants de la Cultura és el de foragitar aquesta apatía, de propagar, d'acostar, de fer conèixer, de compenetrar, de dignificar l'Escola popular, per una vegada coneguda, poder fer-ne una crítica serena, imparcial, per corregir defectes si és que n'hi ha, o esmentar-ne les qualitats, per així sortir al pas dels més refractaris que conscient o inconscientment o amb una ignorància supina, blasmen de l'ensenyament.

Nosaltres, tenint en compte com hem dit més amunt que el nostre element popular poseeix en estat de latència una gran sensibilitat, creiem que no costaria gaire, per micà de voluntat que s'hi posés, d'arribar a la completa compenetració de Poble i Escola.

Per això, actes com el suara celebrat, són necessaris, perquè a més d'ésser un estímul per als infants, serveixen per a despertar del son inconscient en què està sotmesa la nostra Vila i la desvetllen per una major comprensió, en hé de l'Escola i de la Cultura del nostre estimat Palamós.

Siluetes femenines

LES INSPIRADORES DELS GENIS

PER LA STA. M.ª DOLORS FONT

Bécquer, Schubert, Pestalozzi, Curie, genis tots per a una activitat diferent, conceberen un ideal femení en harmonia amb llur psicologia. No estimaren la dona vulgar, d'esperit gregari i ànima tancada a l'ambient espiritual, sinó pel contrari, la dona d'anhels i aspiracions.

Si les socis de N. I. C. sospirem per a un perfeccionament moral, bé devem interessar-nos en l'estudi d'unes heroïnes que saberen fer batre el cor sublim dels artistes. Interés. no amb els ànims—que potser farien somriure—de desenvolupar un paper paral·lel al d'elles, sinó amb els de donar a la nostra societat moderna, un segell d'enlairament i espiritualitat.

Bécquer, Schubert, Pestalozzi, Curie, ens evoquen tants altres noms femenins: Júlia, Carolina, Anna, Maria...

* * *

Júlia fou la gentilíssima inspiradora de les «Rimes». La seva psicologia queda reflexada en les ratlles de Bécquer, especialment en aquells versos en què li diu: «Poesia... ets tu.»

Júlia no solament tenia la gràcia dels seus ulls, blaus com un somni de primavera, sinó que també la de la seva animeta eminentment femenina. Júlia pensava i sentia com a dona artista. I si a voltes tenia un dolç somriure ple d'ingenuïtat i de tendresa, també a voltes sofria intensivament el mal de l'època, el sentimentalisme, que es traduïa en enyorança davant els somnis irrealitzables i les rompudes il·lusions.

Júlia Espí sabé ésser tota ella plena de delicadesa. El seu balcó de campanetes blaves tremoloses a l'airet suau del cap-vespre, el seu balcó, refugi protector de les gràcils orenetes, és una prova evident de què fins en els detalls, tenia una sensibilitat exquisida. Bécquer no tingué necessitat d'idealitzar l'estimada, puig que tota ella era ideal com una bella visió de poeta. I, potser per massa ideal, fou un impossible... Per això, les «Rimes» l'evoquen sempre amb aquell melangiós fervor que deixa la flaire d'un bell record ple d'amor i de reança.

* * *

La Condessa Carolina, la noia a qui Schubert parlava d'amor amb el llengüatge de les belles simfonies, fou la realització de l'ideal del músic

És veritat que la seva subtil animeta estava amagada dintre d'un caràcter quelcom altiu que s'havia forjat en una societat allunyada fins a cert punt de tota corrent d'espiritualitat pura, però quan Schubert arribà fins a aquell esperit selecte, obtingué l'alliberació dels millors sentiments de l'estimada.

Potser Carolina, sense les càlides notes de la «Serenata» o de la «Simfonia en si menor», no haguera despertat les fibres dormides en el pregon del seu cor, però sens dubte Schubert sense la noia que sabé inspirar-li un amor ple de sentiment i intensitat—sense la noia vibrant, comprensiva, fervorosa davant l'art i davant l'amor—no hauria produït les seves més belles composicions musicals. Si Schubert fou el geni, Carolina fou la inspiradora. I el valiment d'aquesta és infinit, tota vegada que sense inspiració no hi ha artista.

* * *

En Anna Schultens no trobem la donzellea somniosa i romàntica, sinó la dona altruïsta que aspira a un món millor i a una societat més enlairada. Anna és l'estimada de Joan Enric Pestalozzi, el gran filàntrop i sap acomplir fins a l'heroisme la seva missió de muller bona i de companya intel·ligent i comprensiva.

L'amor—l'etern sentiment—comença quan Pestalozzi és encara un infant i Anna és ja tota una noia seriosa. Un dia, Joan Enric s'atura davant l'aparador d'una dolceria i la filla del confiter li somriu plena de bonesa i efecte. El noi entra, no precisament per la llatinadura, sinó per la noia del tendre mirar, i ella—sublim més que mai—li aconsella de guardar els diners pels pobres i sofrents. Pestalozzi és un noi et però, com altres genis d'home ha sentit com a infant i d'infant ha sentit com a home. Per això comprèn ja, el tresor inmens que hi ha en el cor d'Anna i inconscientment comença a estimar-la.

Tota la vida d'Anna, és un espill de generositat, de comprensió, d'amor. La seva missió no és la de la muller que es lamenta a l'estimat que per massa somniador fracassa una i mil voltes, sinó la de la companya resignada i valerosa que no protesta de l'home que se sent «ciutadà abans que espòs». Per això és estimada amb amor i amb admiració i aconseguix el que és més difícil d'aconseguir: que el sentiment que un dia inspirà, quedi immortalitzat dintre un cor, sense decepció final.

* * *

Maria Sklodowka la dona culta, plena de modernitat, envolta en la vida, febril i inquieta dels nostres dies, és la muller que somnià i escollí el científic Curie.

Si volem evocar-la la trobarem al laboratori, treballant prop de l'es-pòs, buscant amb anhel el radium meravellós que ha de curar tants ma-lalts, que ha de consolar tantes sofrences, que ha de tornar l'esperança i l'optimisme a tantes mares. També podem evocar-la des d'una fotografia en la que ens somriu amb bonesa amb els llavis, en tant que els ulls tenen una expressió penetrant, intensiva, absorts en no sabem quin pensament indefinible.

Bon nombre d'esperits petits, diuen: «massa intel·ligent, massa al-truïsta per a poder ésser una esposa ideal». Més, nosaltres ho defensem amb tota força. Si Maria al laboratori és la companya silenciosa i abs-treta de Curie, dintre la llar és la muller somrient i carinyosa, plena de feminitat, i la mare saturada d'amor pels seus infants.

* * *

Nosaltres, hem dit, no aspirem a desenvolupar un paper paral·lel al de la inspiradora del geni, però la nostra missió és encara més difícil. Aspir-rem a l'amor d'un dels joves dels nostres dies i—bon xic exigents—volem que tingui un bocinet de sensibilitat de Bécquer, quelcom de temperament apassionat i vibrant de Schubert, una ànima plena d'horitzons amplis i redemptors com Pestalozzi, una intel·ligència conscient que recordi la de Curie . . .

A totes ens decepcionaria un enamorat que no sentís l'encís poètic d'un clar de lluna o d'un cap-vespre prop del mar, com també ens decep-cionaria el comprovar que no li arriben fins al cor les càlides notes d'una Serenata. I si en parlar de política no hi endevinessim uns ideals de mi-llorar la societat i si davant d'un problema científic demostrés indiferència també ens sentiríem fonament decepcionades.

Pel nostre compte i com a comprensives fèmnes, no podem menys que sentir-nos —segons els moments— una Júlia, una Carolina, una Anna o una Maria. Perquè si bé la nostra missió no és de la inspiradora del geni és la de la companya plaent i alentadora que té de perfumar de poesia, aquest camí a voltes tan aspre . . .

Preguem l'intercanvi del portantveu
Afavoriu els nostres anunciant, ja que ells ajuden la nostra obra social

VISAT PER LA CENSURA

Perquè és tant blau el nostre mar?

PER LLUIS MARGARIT

Vora, voreta la mar
 el bell palau de la dansa,
 vora, voreta la mar
 quin disfrutar amb delactança
 Quin devassall de claror!
 quin perfum vessen les noies!
 quin goig la festa major!
 il·lusions, somriures, joies...

A Palamós, com a tots els altres poble marítims, tot l'interés admiratiu es concentra a la vora del mar principalment en els dies de festa i molt més encara si aquestes són a ple estiu.

La Festa Major de Palamós, pot dir-se que tota es celebra vora la mar. Es en el passeig del mar el lloc de reunió de tots els forasters que aquests dies es reuneixen a la nostra Vila. Els que vénen dels pobles de l'interior de la comarca, tot i passejant-se pel passeig del mar, resten admirats, resten embadalits dels diversos tons que en les diferents hores del dia tenen les platges i llocs situats a la vora del mar; però el que els crida mes poderosament l'atenció, és que el color blau predomina sempre i d'una manera poderosa sobre tota la gama dels altres colors.

És a la vora d'aquest tant admirat mar blau que s'aixeca el «bell palau de la dansa», com diu el poeta. Dintre l'envelat és on hi ha tot el brogit de la festa. Alegres orquestrines, ballables d'un ritme estrident i exòtic, uns joves conquistadors, elegants senyorettes abillades sumptuosament, en fi un cok-tail d'amor que embriaga.

Les orquestrines, els ballables, els trajos dels joves i de les senyorettes, tot el conjunt és una còpia del que estem acostumats a veure en el cine.

En el cine, en primer terme, i després en la ràdio, el desenvolupament de les comunicacions, la propaganda, les corrents turístiques, en fi l'anul·lació de les distàncies imposen normes similars a Palamós, com a Barcelona. La divisió d'Orient i Occident no existeix. A Barcelona com a Port-Said, a Londres com a Osaka, o Yokohama. A París com el Caire, a Coopenhague com a Hong-Kong i les illes del Mar Caribe, com en les de la Malàsia, a Miami i en el llac de Michigan es toquen els mateixos ballables i es porten els mateixos trajos en els dies de festa.

Escrivint al vol de la ploma he descrit les costums standaritzades que han arribat fins a la vora d'aquest mar tant blau, essent el que a mi m'interessava exposar, que l'admiració que sentien les persones al sortir del ball era la mateixa que sentien els forasters de l'interior de la comarca, quant hores abans, es passejaven pel passeig del mar.

Aquesta mateixa admiració pel nostre mar d'un tó tant blau en el fons de les cales i platges la senten també aquesta imponent gernació que invadeix tot el nostre litoral en els dies calurosos de l'estiu, desitjosos d'imitar ara, no el traje i les costums de les festes, sinó les maneres també standanitzades de les grans platges que han esdevingut el model i l'admiració de totes les altres de categoria inferior.

En la platja que, a més de la pell agafar aquell tó bon mate que li dóna el sol i l'aire de mar, s'agafen aquests modals propis de la joventut moderna, com és, per exemple, saludar-se de tu en el moment de la presentació, etc.

Perquè és tan blau el nostre mar que és l'admiració del foraster de l'interior de la comarca quan es passeja a la seva vora, del ballador que surt de l'envelat de costums standaritzades i de la joventut que reviu el culte al sol en les platges de costums tant standaritzades com les anteriors?

Conta la llegenda que hi havia en les nostres costes un castell secular de torres molt altes i robustes coronades de merlets i espitlleres on hi vivia un valent cavaller amb la seva filla Rosmunda, jove de divuit anys.

Rosmunda habitava amb les seves criades la torre més alta de l'inexpugnable fortalesa; tenia els ulls blaus com el cel que retallaven els merlets, i el cabell daurat com la cabellera del sol en els mesos de la primavera.

Els més joves capitans de la host reial somniaven amb el seu amor i no perdien cap ocasió per demostrar-li el seu afecte i el tribut de la seva pleitesia.

Rosmunda distreia les seves llargues soledats, motivades pels afers guerrers del seu pare, vídu des de que ella havia vingut al món, filant, llegint en els llibres de «Horas» primorosament miniaturats, o extasiant-se davant l'immens panorama que s'obirava des d'aquell alt mirador. A més li agradaven en gran manera les flors i recullia entusiasmada les poques que brotaven entre les roques, sobre les quals estava emplaçat el castell; morades flors d'estepa, marguerides blanques com la neu i lliris blaus com el cel sense cap núvol i el mar sense l'escuma.

Bernard, el més jove paladí de la host, coneixia molt bé l'afició de Rosmunda per les flors i amb més gust que cap altre li satisfesia contentar aquell innocent caprici tota vegada que ella, per la seva part, en més d'una ocasió li havia demostrat la seva deferència.

Per això el valent i enamorat jove s'havia format aquell dia el propòsit de reunir un pomell de lliris blaus que creixien al llindar mateix de l'imponent abisme, en una roca materialment penjada sobre el mar.

L'arribat, quasi l'impossible del seu propòsit, l'avalorava més, doncs molt bé coneixia Rosmunda el lloc on havien crescut els lliris i el temerari de volguer-los agafar.

Però això enlloc d'acovardir a l'enamorat galan li donava nous ànims. Terrible sort la de Bernard!

Ni els seus potents músculs d'acer, ni la seva provada sang freda li varen valguer, va pagar amb la vida la seva temeritat, el seu cos rodà ensangrenat pels penyescals fins arribar al mar on varen caure també els lliris blaus que havia pogut arrencar.

Quantes llàgrimes vessà després Rosmunda al recordar la trista sort del seu enamorat!

Serà una evocació de la tràgica disort la sanguinolenta coloració que tenen els penyescals al sortir i al pondre's el sol, i l'intens to, propi dels lliris blaus, que tenen les aigües del mar en el fons de les nostres cales i platges?

VALORS

PER l'*Espigolaire*

II

Esmerçarem l'altre dia, que les masses populars, que les democràcies en el·legir els seus governants, aspiren a la possessió de la síntesi de totes les valoracions: Veritat, Bé i Bellesa.

Però, aquesta síntesi o resum de totes les valoracions, en els programes de govern sol ésser expressada en un sol mot: «Cultura». Més, la cultura és a la fi el resultat lent, però persistent del desenvolupament de les complexes energies de l'home. Amb altres paraules. La cultura ve a ésser el fruit del procés educatiu, car no pot concebre's una cultura autèntica, vertadera, sense una educació prèvia. I com que l'essència de l'educació no és altra cosa que un conjunt de reflexions filosòfiques sobre la «cultura», d'ací es pot deduir que la missió dels governs no és altra, sinó la que correspon als filòsofs. I potser per aquest motiu, el deixeble dilecte de Sòcrates, Plató, el filòsof idealista, volia que els dirigents de la seva «República» fossin pensadors. Plató, doncs, volia entregar la responsabilitat de la difícil obra de govern a mans de l'aristocràcia del saber, «veritat»; de l'aristocràcia del voler, «bé» i de l'aristocràcia del sentir, «bellesa».

I, després de més de vint-i-dos segles que han transcorregut des de què Plató escrigué la seva obra, la Història torna a repetir la seva tesi: els pobles van a la recerca de governants que siguin posseïdors d'autèntics valors.

Però, el món dels valors és tan extens, tan complex que s'endinsa i apregona en l'espessa selva de la Filosofia. Amb tot, però, podria arriscar-se en fer una divisió de tots els valors i agrupar-los en dues branques: «valors vitals» i «valors espirituals».

Aquell esportista que xifrava totes les seves aspiracions en enfortir els seus òrguens—i que esmerçarem el primer dia—és el prototipus dels que aspiren a gaudir dels «valors vitals». No hi ha el més lleu dubte que l'esportista persegueix un valor autèntic. La salut constitueix un principi necessari, un premissa indispensable per tal de realitzar altres valors. I, així, per exemple, la persona que aspirés a conquerir consemblants perquè fruïssin del valor del Bé, per abrandat que estés el seu esperit del valor moral que representa la idea d'un ésser supraterranal, no podria rea-

Esportiva

EL CAMPING

PER FRANCESC GARRELL

Acampar és viure a l'aire lliure sota aquest abríc portàtil i lleuger que anomenem tenda. Acampar és reposar en el si dels boscos, en la sorra blanca i fina de les platges, en les vores dels tranquils llacs muntanyencs, en el peu de les muntanyes que aixequen llur testa fins al cel blau. Acampar és la serena contemplació de la Natura que predisposa l'ànim a la quietud tan necessària en l'agitada vida moderna. Acampar és viatjar a la recerca de bells llocs on plantar els pals de la tenda. Acampar és respirar cada nit un aire diferent, més pur, més sa, si cap, que el de la vetlla anterior. Acampar és canviar cada dia el lloc de l'habitació portàtil i efimera. Acampar és penetrar en la misteriosa intimitat dels monts i dels boscos que deixen en l'ànima un perfum d'aventura. Acampar és portar

litzar-lo si mancat de salut no li fos possible traslladar-se on ella desitjaria. I com tampoc fóra possible, sense salut, que un enamorat del valor de la veritat científica s'entregués a la tasca humanitària de despertar aptituds intel·lectuals o manuals, és a dir, d'assenyalar fites perquè els mateixos deixebles trobin les petges del valor «veritat». Cultivar, doncs, la cultura física és realitzar un valor autèntic, necessari, primordial.

Però, si per vida entenem solament el conjunt de processos amb els quals es distingeix l'orgànic de l'inorgànic, és possible que atribuïm, que donem un valor a aquesta vida purament vegetativa. I és necessari, és indispensable—avui més que mai—que pensem en una altra vida que realitza «valors espirituals». Aleshores la vida té una finalitat més enlairada. I aquest sentit de la vida fou interpretat ja abans de la nostra era: Sòcrates, es negà a creure als seus amics en aconsellar-li que fugís de la presó per tal de lliurar-se de la mort. Heus ací la idea del valor moral que representa «l'autoritat llegítima» portada fins a l'heroisme. Un segon exemple, el tenim en Plató, quan recomana als educadors del seu Estat ideal que practiquin la música amb els infants, puix aquest art, segons ell, fa néixer bells sentiments de bondat i aclapara les passions. Heus ací una idea del valor estètic.

Una sola flor era suficient perquè el geni de Goethe tingués un motiu per a veure-hi la mà d'un ésser superior a l'home. Heus ací un valor pregonament moral i religiós.

I per acabar, avui, remarcuem el valor espiritual de la «llibertat» que posseïen els dos herois militars espanyols que honoren les primeres planes de la Història de la segona República

(Continuarà)

una vida sana, activa, tonificant que emplena l'esperit de records meravellosos.

Els beneficis que ens reporta el camping són nombrosos i variats: una vida frugal en constant contacte amb la Natura, una atmosfera sana i plena d'oxigen que activa la respiració, uns nervis tranquils, una digestió afavorida per l'exercici, una pell colrada pel sol, una tranquil·litat d'ànim jamai sospitada, una amical i franca camaraderia i l'adquisició d'aquella filosofia necessària a tot acampadar.

El camping pot ésser solitari o col·lectiu. La solitud és un repòs per l'home, és estar deslligat de totes les servituds i traves socials; però hi ha caràcters que no els plau la solitud i prefereixen trobar companys per poder canviar llurs impressions i participar junts de les alegries i treballs de l'acampador.

En el camping col·lectiu hi ha dues variants: una consisteix en deixar a cada un la llibertat i la independència material, cada acampador té la seva tenda i els seus estris i no participa de les activitats comunes més que per a seguir junt amb els altres l'itinerari i horari de l'excursió. En la segona variant, més col·lectiva, els acampadors s'associen per equips, cada un dels quals té la tenda i la cuina comuns, aquest sistema, més econòmic, té l'inconvenient de lligar estretament l'acampador amb els seus companys; però quan hom està en bona intel·ligència i franca camaraderia presenta grans avantatges.

Per a fer camping es pot viatjar en bicicleta, en moto, en auto, però no hi ha dubte que el millor sistema és el camping pedestre; la bicicleta, l'auto,... etc. tenen l'avantatge de la major rapidesa i comoditat, però tenen l'inconvenient de lligar l'acampador a la carretera; en canvi en el camping a peu, hom pot anar on més li plau sense traves de cap mena, no s'està obligat a seguir una ruta fixa i es poden resseguir el mateix els cims d'una carena que els caminets d'una vall, i al capvespre quan una gran quietud plana damunt els camps i boscos i tot convida al repòs, quan no se sent altre rumor que la piuladissa dels ocells entre el brancatge o la cançó llunyana d'algun camperol que, acabada la feixuga tasca quotidiana, retorna a la llar; en aquesta hora màgica del capvespre, hom no està obligat a acampar a unes passes de la carretera, on arriben la pols i la remor dels autos que passen bronzents, sinó que hom planta els pals de la tenda en qualsevol clar del bosc sobre l'herba tendra i fina, catifa que la mare Natura ens amorosa depara, i sota els pins que perfumen l'aire amb llurs emanacions balsàmiques; o en la sorra fina i neta d'alguna cala ignota perduda entre els pins i reposar allí les fatigues del dia i dormir vetllat pel freseix de les ones i la llum inquieta dels estels.

En el camping com en tots els esports, cal tenir en compte una tècnica; molts excursionistes han renunciat al camping per una mala comprensió d'aqueixa tècnica. Tres coses són essencials per a acampar. Estar entrenat. Escollir bé l'itinerari. Viatjar poc carregat.

L'omissió o la mala interpretació d'una d'aqueixes tres coses porta al fracàs i el camping en lloc d'ésser un divertiment i un esbarjo és una molèstia i un avorriment.

Noticiari

Amablement invitats pel Sr. Francesc Vidal, tinguerem ocasió de conèixer i saludar a l'il·lustre compositor Mestre Morera.

L'acompanyàrem a una visita al museu «Cau de la Costa Brava», del qual féu grans elogis, honorant el seu «Llibre d'Or» amb la seva signatura.

Després d'una estona de conversa, ens acomiadàrem, tot servant un bon record del gran Mestre, l'amabilitat i senzillesa del qual ens deixà gratament sorpresos.

Molt important ~ El Consell Directiu, ha pres el següent acord:

«Que mentre durin les actuals circumstàncies anormals, queda suspesa l'admissió de nous socis.

Al seu dia serà notificat aquest acord a la General i serà anul·lat per altre, en sessió ordinària de Junta».

AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

IMMILLORABLE PER A L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÓMICA

Fall de la 1.ª Exposició de Dibuix i Fotografia

Premis fotografia

Premi d'honor: ALBADA, de Ll. Maspera.—*Premi paisatge:* FORNELLS, d'E. Esteva.—*Premi marina:* MOTIU DE MAR, de Ll. Maspera.—*Premi excursionisme:* DECLARAT DESERT.

Premis dibuix

Premi d'honor: SANT JORDI, de la senyoreta G. Ramon.—*Premi pintura:* POU, de Josep Condom.—*Premi dibuix llapis:* GERTRUDE MICHAEL, d'A. Bach.—*Premi dibuix a la tinta:* MARINA, J. Soler.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

ÉS LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE **PANEDÉS**

AUTOS DE LLOGUER

Se us recomanen
els de la casa
Bañeras

Major, 6 - Telèfon 22
Barberia - Palamós

TAXIS FIGUERES

Serietat

Economia

Rapidesa

PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

Josep Oliveras "Xiula"

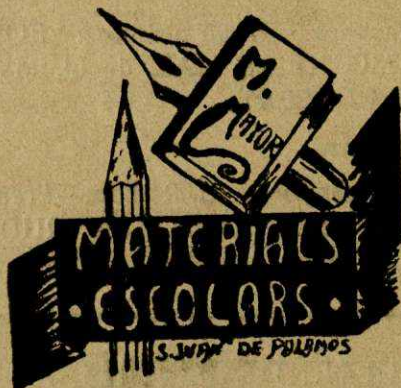
Casa de menjars a la carta i entaulat
Vins del país de tota classe

Avinguda F. Macià, 26
PALAMÓS

HOTEL I BAR TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telèfon 35
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS

CONFECCIONS

GÉNERES DE PUNT

CARRER MAJOR

PALAMOS

DIDAC GARRELL

AGENT
COMERCIAL
COL·LEGIAT

TELÉFON, 7
PALAMOS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADISSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 35
PALAMOS

TRANSPORTS
I AUTOS DE LLOGUER

DOMENEC OLIVER

SERVEI D'ENCARRECS
ENTRE PALAFRUGELL, PALA-
MOS ; BARCELONA

BARCELONA
Pau Iglesias, 11 (Princesa)-Teléfon 19844
Urgell, 25 - Tel. 32783 - Rec,-18 - Tel. 10302

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIO I REPARACIO
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMOS

La millor màquina
per a cosir i brodar

Wertheim
Ràpida, S. A.

La marca
de qualitat

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Calats i brodats mecànics
Especialitat en treballs
per a modisteria

Conçol Torró

Venda exclussiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

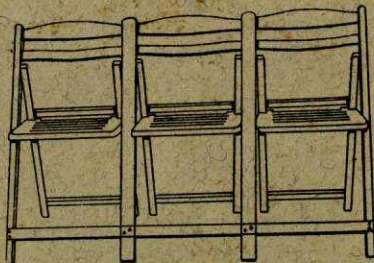
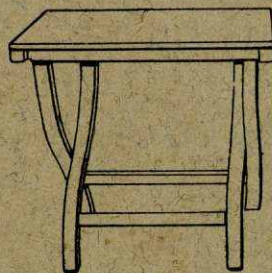
Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FÀBRICA DE CADIRES

S. Joan de Palamós - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS ~ Pi i Margall, 20 La Bisbal